

Any 2010 d.C

El lloc adient per amagar-se era el bosc que començava al llindar de la ciutat. En Braud va donar gràcies que el dia fos relativament temperat quan es va endinsar en l'arbrada, mentre tímids raigs de sol s'esmunyien entre el brancatge. Va procurar allunyar-se dels camins que podien ser freqüentats pels habitants d'aquesta terra. Necessitava explorar el terreny per saber on es trobava. Va dur-se la mà al cap, tenia una ferida profunda, res greu que fos preocupant. D'altres vegades havia sobreviscut. No recordava aquest lloc ni sabia com havia arribat fins aquí. Era totalment diferent del que ell coneixia. Extraviat, confús, el cap li donava voltes. Havia perdut bastant sang. Es sentia dèbil. I tremolava de fred.

A punt d'arribar a l'esgotament, en Braud es va aixoplugar de la suau pluja que, de sobre queia, sota un frondós arbre. Es sentia tan trist i desesperat, lluny del seu poble.

La nit s'acostava. Era molt gèlida. Va aixecar la mirada cap a la llunyania. En un clar al bosc va dislumbrar una figura inert, immòbil, en plena intempèrie, com si algú l'esperés. A ell?

Va semblar que els ulls li anessin a sortir de les òrbites quan va exclamar :

- *Pare, ets tu ?*

En Braud va mirar sorprès la figura de 'home que tenia al davant. Va respirar profundament i sorollosament, com si rescatés un record profund, amagat dins el seu cor, sepultat per la neu del temps.

Gairebé ja no sentia fred. Estava furiós amb ell mateix. Havia deixat que els seus amagats sentiments afloessin. No deixava de recordar el seu pare que, a igual que ell, va partir i no va tornar. Mentre escalfava les mans rastrejant-les contra el seu cos, aspre i dur.

Però aquest no era el seu pare. Només un home de pedra. Confús i sorprès, el va observar amb curiositat. Mai havia vist res paregut. Quina terra era aquesta que els seus homes eren de pedra.

Per primera vegada, en Braud es va sentir sol, desemparat, lluny del seu món, distanciat dels que coneixia als que, a la seva manera, estimava : la seva esposa i companya Ayla, el seu bon amic Goov.

Tot i que era el més audaç de la tribu, no arribava a fer-se idea d'on era. Tot era desconegut per a ell.

Sabia orientar-se i per això sempre s'allunyava més enllà dels confins coneguts. Allí havia més caça i sempre tornava a casa. Però aquell dia, la mala sort el va acompanyar. Què havia passat? De sobte el terra es va enfonsar sota els peus. Va sentir un fort cap al cap... i després.... on era ara?

Tot seguit, es va recolzar en un tronc deixant caure el seu cos lentament fins a terra, va creuar els braços suaument mentre els ulls es tancaven, vençuts per la son i el cansament.

Però no era aquest el motiu pel qual el fred s'havia instal·lat a la part més profunda del seu cos. Era la por. Aquesta por que feia que els homes es sentien dèbils i abatuts per les adversitats.

Seria un càstig per haver-se allunyat massa de la seva tribu.

Aquest diumenge la Sònia va decidir llevar-se d'hora. Com ja era habitual, tenia que anar al centre d'acollida, on treballava com col·laboradora de manera altruista. No entenia encara perquè ho feia però continuava anant-hi.

Va creuar el parc com de costum. El coneixia com el palmell de la mà i era la forma més ràpida d'arribar al centre.

Sempre s'aturava a contemplar l'estàtua de l'home del parc. Envoltat per la frondositat dels arbres, estava tan sol com ella mateixa. No tenia ni idea qui l'havia esculpit ni a qui representava. Però li agradava. Aquest era un motiu suficientment poderós per aturar-se a mirar-lo.

De sobte un soroll la va sobresaltar.

Va sentir com una suor freda li baixava pel front, malgrat el fred que feia de bona hora. Era un lloc aïllat. No hi solia passar molta gent per allí. De fet, en aquelles hores mai va trobar a ningú.

Lentament, va girar el cap fins d'on venia el soroll, conscient del perill.

Un home ajupit a terra l'observava, mig sorprès, mig cautelós. Anava nu o més ben dit, era incomprendible definir com anava vestit. Seria un pertorbat? Seria perillós?

Tots dos, immòbils, mantenien una certa distància fins que la Sònia va dir, sospesant les seves pròpies paraules :

- *Qui ets? Et puc ajudar?*

Era un llenguatge inintel·ligible per en Braud. Qui seria aquesta dona ? I com vestia? No entenia res del que deia. D'on seria la seva tribu? Estaria prop el seu company? Amb un igual seria molt més fàcil d'entendre's.

Dubtava que ella tanmateix l'entengués

- *Que t'ha passat?*

Al veure que l'home l'assenyalava l'estàtua, l'expressió de la Sònia es va suavitzar.

Es com un nen petit – va pensar – deu ser un immigrant. Segut que l'han robat. Pobre home. L'han deixat sense roba. No deu tenir diners. Quina pinta que fa!

- *Au! Vine amb mi! On vaig, t'ajudaran. No se qui ets ni que dius. No t'entenc. Però si vens, et donaran roba i un plat de menjar.*

La Sònia el mirava directament als ulls. Sospitava que era un bon home, encara que resultava força estrany. A més tenia una ferida al cap. Per això recelava d'ella. Fins i tot, era normal.

Li va allargar la mà. Seria un gest que ell entendria encara que parlessin llengües diferents.

La Sònia va pitjar el timbre de la porta. Pocs minuts després s'obria roncament, mentre del fons de l'estada li arribava la veu del seu amic Pere.

- *Ets tu Sònia? vens molt d'hora. Avui no fa un dia precisament per matinar. Com s'està de be al llit! Tanca ràpid la porta que entra el fred. Apropat que he encès la llar.*

Entrant darrera de la dona, en Braud més que sorprès pel tracte agradable d'aquesta gent, li va estranyar el lloc on es trobaven. Una sala espaiosa, plena de taules i cadires. Per ell, artilugis i estris totalment desconeguts.

El Pere va revifar el foc de l'estufa abans de girar-se cara els nouvinguts. Durant uns segons només els va acompanyar l'agradable crepitat de la llenya. Va sospirar mentre observava l'home que acompanyava a la Sònia.

Com n'era d'estrany! I això que estava acostumat a veure personatges del més estrofolari que algú es podia imaginar. Normal en una casa d'acollida.

Però aquest home era diferent. A més de la seva vestimenta, inusual per l'època de l'any, pareixia sortir d'una festa de disfresses. Per suposat, el nouvingut anava d'home del Neolític o potser del Paleolític. Que més se'n donava!

Era la seva mirada que l'esgarrifava : felina, d'un animal acorralat.

- *Qui és aquest? D'on surt?*

La Sònia, desbotonant-se l'abric, el va deixar despreocupadament al penja-robes mentre s'aprestava a escalfar-se les mans davant l'estufa.

- *L'he trobat al mig del Parc Central. Estava dormint a terra. Amb aquest fred! Te n'adones.*

En acabar de dir això, va riure suaument com si la situació li resultés graciosa i va indicar a Braud que s'assegués prop de la llar.

- *La veritat és que és un home estrany. Deu ser estranger. Segur que un immigrant d'aquests sense sostre, sense treball i suposo que sense papers. Es veu tan perdut!*
- *Per un moment Sònia, has mesurat el perill que corries? Quantes vegades t'he dit que no passis pel parc, sobretot a aquestes hores tan intempestives. Aquesta gent no és de fiar. Et podrien fer mal. Ho saps!*

La Sònia va assentir en silenci. El seu company tenia raó. Tot seguit, va escurar la tassa de cafè que li ofería el Pere. Era d'agrair tan bona hora. Mentre no deixava d'observar detingudament a l'home que tenia davant seu, assegut a terra com si fos un animal. Ell també la mirava fixament. Què devia pensar?

En Braud no deixava d'observar a la Sònia i el Pere. Tots dos eren la parella d'humans més desigual que havia vist a la seva vida. Ella, menuda i fràgil, no precisament lletja però pel seu gust estava massa flaca, escurada fins el ossos. Devia haver poca caça per allí – va pensar- i es veia mal alimentada. El seu rostre allargat, de mirada dolça amb un somriure en uns llavis fins com el paper.

L'home era alt i gruixut. De rostre gairebé grotesc. Un nas gran i ganxut, de barbata prominent i mirada recelosa i desafiant, pròpia d'un caçador. Encara que no pensava que ho fos. Els seus moviments eren lents, poc àgil i amb pocs

reflexes. Segur que no caçava. Això explicaria que la dona anés mal alimentada.

Mentre els observada, la parella xerrava i xerrava. Notava la tensió de la conversa. De vegades Ayla i ell discutien. Però ara endevinava quin era el tema de discussió.

Una cosa era segura : allí, l'estrany era ell. I ho entenia, suposava un perill per aquesta gent. Al seu territori, ell mateix no hagués dubtat en eliminar el problema per salvaguardar la vida dels seus.

Si tenia que morir, ho acceptaria si aquest era el seu destí. Però ho faria lluitant com un bon caçador. Clar que mirant-los bé, no es podien considerar grans adversaris.

- *Deus tenir molta gana* – li va dir la dona amb veu trencada per la inquietat – mentre allargava el braç cap a ell. Tenia unes mans menudes, ossudes i tremoloses – *menja un crostó de pa amb botifarra. Encara no ha vingut la Rosa. Aleshores farà un caldet per xopar-se els dits! Ja veuràs. Té. No tinguis port. No et farem res.*

En Braud va deixar que el tapés amb una manta. L'escoltava sense entendre-la mentre assentia suaument. Era clar que no li farien mal. No era una tribu guerrera, al menys els que tenia davant.

Aleshores, en Braud va saber que acabava de trobar un bon lloc, entre humans que el curarien fins recuperar-se i podria tornar a la seva terra, amb els seus.

El rostre de la dona s'anava desdibuixant. Un rostre dolç i suau que reflectia angunia i preocupació.

Els llavis d'en Braud pronunciaven un nom que s'anava apagant :

- Ayla..... Ayla.....

De sobte, tot era fosc.

- *Què estava dient, Sònia?*
- *No se. No he entès res. Has avisat al metge?*
- *Si, ve de seguida. Només caldria que es mories ara. Un problema. Hagués sigut millor deixar-lo al parc.*

La Sònia va mirar al Pere. Al fons tenia raó. Seria un problema. Però aquest home era diferent. Qui seria? Odiava reconèixer que no tenia resposta per a tot.

L'expressió del metge es va tornar ombrívola mentre arronsava les espatlles. Estava acostumat a atendre pacients en paregudes o pitjors circumstàncies.

- *Resistirà. És de constitució forta. Un home dur. Acostumat a patiments i sofriments. Té el cos ple de cicatrius. Diria que son ferides produïdes per animals ferotges. No se. Es molt estrany.*

La Sònia i el Pere van intercanviar mirades furtives de complicitat. Tots dos estaven tan sorpresos com el propi metge. Aquest desconegut era una caixa de sorpreses.

- *Duia al damunt alguna documentació? Tinc que fer un part mèdic encara que la ferida no sigui produïda per cap arma. Diria que el traumatisme cranial es motivat per una caiguda. Devia ser mol forta.*
- *No. No portava cap paper. De fet anava quasi nu. Deu ser estranger. Cap idioma conegut. Bé, dels que nosaltres coneguem. Però ves a saber.*
- *Senyor Andreu, cal fer ara declaració d'aquest fet? – en veure el gest dubitatiu del metge, va afegir – potser podem esperar a que es recuperi. Mentre algú trobarem que conegui la seva llengua. Aleshores, ell mateix ens podrà explicar qui es, què ha passat i on va. Seria una bona solució, no troba?*
- *Bé, suposo que ni és bona ni dolenta. Però ho puc retardar. Em teniu que prometre tots dos que el vigilareu perquè no fugi. Vindré regularment a visitar-lo. A més, caldria comunicar-ho a la policia. Mai se sap. Pot ser un delinqüent. Aleshores seria un problema per a tots. Aneu en compte.*

En obrir els ulls, en Braud va palpar on era. Tot era desconegut per ell. El lloc era fosc però estava acostumat a moure's en tenebres. No li calia tanta claror per adaptar-se al medi.

Va descobrir arraulida en un artilugi estrany a la dona que el va recollir al bosc. Dormia plàcidament. La va escoltar sigilosament. El seu cor palpitava rítmicament, amunt i avall. N'era de bonica! Allí, entre somnis, semblava una nena petita. Tan fràgil però al fons tan forta com l'Ayla. L'havia cuidat – d'això n'estava segur – es trobava molt més recuperat i la ferida del cap ja no li sagnava. Una bona senyal. Es preguntava quan de temps havia estat inconscient. Li semblava que tot havia ocorregut el dia abans. Però.... trobaria el camí de tornada? Tenia que anar al punt de partida. La senyal estaria al bosc.

En sortir fora, un vent glaçat escombrava els carrers, coberts d'una flassada d'aiguaneu. El cel envaït de núvols amenaçadors. Era encara de nit. Trigaria a sortir el sol si és que ho fes. Tenia que apressar-se. Ningú tenia que veure'l. De cert, no sabia si tothom era tan inofensiu com els que coneixia. No calia exposar-se a perills innecessaris. Ara no. Tenia una missió important que complir : tornar amb els seus. I el viatge podria ser perillós i molt llarg.

En Braud va girar la vista cap a l'edifici d'on havia sortit.

- Adéu amics meus. Os portaré sempre al meu cor. Gràcies per tot.

No lluny s'alçava la frondositat del bosc. Aquest indret era la clau d'aquest estrany viatge que era a punt d'emprendre.

Any 35.000 a.C

Havien passat onze llunes des de que en Braud va entrar en un somni profund.

Tothom a la tribu es va allunyar de l'Ayla, deien que era un mal presagi el voler conservar el cos del seu espòs amb ella.

L'esperit d'en Braud havia abandonat el seu cos per trobar-se amb els avantpassats. Caldria deixar que cos i esperit anessin junts com dos germans agafats de la mà. El no fer-ho portaria la desgracia a la tribu. No hi hauria bona caça, els animals fugirien a altres terres. Vindrien moltes malalties. Haurien grans tempestes. I tothom patiria les seves conseqüències.

Però l'Ayla no va voler deixar morir a Braud. Sabia que no era encara mort o potser era ella qui no es resignava. I així, dia darrera dia, anava recollint fruits silvestres i arrels de plantes per alimentar-se. Pacientment els mastegava formant una pasta ensalivada i sucosa que introduïa en la boca d'en Braud, fent-la lliscar fins la gola gràcies a l'aigua que recollia dels rierols o de la pluja.

En aquest període, l'Ayla va tenir un fill que va néixer amb un gran plor, tenia la força d'un caçador, la del seu pare.

Moltes vegades havia vist el sofriment d'altres dones de la tribu amb els seus nadons lluitant per fer-se un racó en aquest mon. Recordava el ritual. Però sobretot recordava aquells cossos petits i fràgils, debatent-se entre la vida i la mort. Uns arribaven a bo fi. D'altres ni arribaven a plorar.

L'Ayla va tenir sort. El seu fill se'n va sortir. Va trigar dies en recuperar-se del part. Havia perdut molta sang. El nen evolucionava bé i, malgrat algun ensurt, anava guanyant pes i se'l veia cada dia millor. La llet fluïa dels seus pits com si fos una font. Encara es sentia massa dèbil per anar a buscar aliment però en Goov, el millor amic d'en Braud, d'amagat de la resta de la tribu, els portava fruits i carn dels animals que caçava. Però mai s'apropava massa a la caverna que els feia d'abric per por del malefici que els envoltava.

Malgrat tot, aquest gest d'afecte va commoure a l'Ayla. Tots plegats eren de la mateixa tribu, havien crescut junts. Però tenien por de tot allò que, generació darrera generació, compartien i transmetien als seus fills.

Tothom parlava dels joves caçadors que havien sortit per buscar preses amb què alimentar a la seva família mes enllà dels límits coneguts i mai havien tornat. Havien desaparegut amb un destí incert i el seu rastre s'havia esfumat en la boira del temps. Les seves famílies somiaven amb un miraculós retorn que mai es produïa. Només quan en Braud va tornar un dia, ferit i ple de sang i va entrar en un profund somni, tothom va pensar que, per una estranya raó, una mà invisible el va fer tornar del més enllà per a morir amb els seus. El neguit i la por era present entre tots els membres de la tribu.

Va passar l'hivern, llarg, dur i gèlid com mai havien conegut. S'apropava el bon temps. Les nits eren estrellades i el sol començava a escalfar la terra. Els caçadors asseguraven que seria una bona temporada i la caça abundant. Tothom era feliç. L'Ayla va pensar que tot aniria millor, semblava que s'haguessin oblidat d'en Braud.

Es sorprenia de com creixia el petit. Quina força tenia a les mans! El seu somriure li recordava al seu espòs. De vegades dubtava si la seva elecció va ser la més encertada : passaven els dies i en Braud continuava amb el seu somni etern.

Aquest dia l'Ayla tenia nostàlgia de temps passats. Asseguda a terra, li acariciava la cara, els seus llargs cabells que li recordaven el vigorós homes amb qui va decidir compartir tota la seva vida. Ara era només un llunyà record.

De sobte, va adonar-se que en Braud tenia els ulls oberts i la mirava fixament :

- És.....?

Un escalfred la va recórrer com si un llamp l'hagués travessat. Quina bogeria –va pensar- però era cert, en Braud la mirava i de sobte estava mirant cap d'on venia el soroll que feia el petit jugant a l'entrada de la cova.

Els ulls d'en Braud i l'Ayla es van retrobar. Interrogants, els d'ell. Sorpresos, els d'ella.

- És el teu fill, Braud. Va néixer fa unes llunes, quan el teu esperit vagava per les tenebres d'on ningú ha tornat. Dis-me si ets tu, el meu espòs i company. O ets un mal esperit que en vol pertorbar.

Abans que en Braud respongués, l'Ayla va continuar. Les llàgrimes corrien per les seves galtes, lliscaven com un rierol caient com la pluja al pit d'en Braud.

- A tot cas, si ets un mal esperit, no ens facis mal. Deixa que el meu company trobi el camí de la llum junt amb els seus avantpassats. Vaig ser egoista, el volia al meu costat per sempre però... ara penso que no cal esperar trobar-se entre la vida i la mort per entendre el que és essencial.

En Braud es va incorporar lentament amb dificultat. El seu cos, abans fort i vigorós, ara semblava un grapat de carn entumida i fofa. Només la veu de la seva dona despenia força, empenta i coratge. La força que ell ara necessitava. Havia fet un llarg viatge. Potser tot havia sigut un somni però... era tan real. Havia estat en un altre mon, amb una gent diferent però que al fons lluitaven, patien, sofrien i estimaven com ho feien ells.

Lentament va acariciar els llavis de l'Ayla que tremolava lleugerament. Un dens silenci va sorgir entre els dos. Va ser aleshores que, tot d'una, va comprendre que havia de dir alguna cosa. No n'havia prou amb estimar els éssers vivents o ajudar a l'amic com si fos el propi fill, calia dir-ho.

Va apropar la boca a l'orella petita i freda de la seva companya i li va xiuxiuejar :

- *T'estimo Ayla.*

Mai en Braud havia sigut tan afectuós amb ella. Es va quedar mirant-lo fixament com si fos la primera vegada.

Però encara recordava aquell dia llunyà que, malgrat la rudesia d'en Braud i el tracte al que estava acostumada, va pensar que seria bo compartir la resta de la seva vida al costat d'aquest home, tosc i poc afectiu.

Ara se n'adonava que no s'havia equivocat. Era el seu company i se l'estimava.

Per fi, en Braud estava ja a casa.